

Arrest

nr. 131 316 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.(...) N.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Deh Afghanan dat gelegen is in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U spreekt Pashtoun en Dari en ging twee jaar naar school in Afghanistan.

Uw vader was mujahedin-commandant en verdween twaalf jaar geleden spoorloos.

Na zijn verdwijning verhuisde uw moeder met het volledige gezin naar uw oom van moederszijde, O.(...) genaamd. Hij woonde in het dorp Oryakhil, gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. U kon aan de slag als leerjongen bij uw oom die auto's verkocht in een showroom op de Paghman Road. Rond uw twaalfde was u een volleerd autoverkoper en trad u er vast in dienst.

Op een bepaald moment kocht u tijdens uw werkzaamheden een auto aan van commandant M.(...). Toen u met dit voertuig huiswaarts reed, werd u echter tegengehouden door de politie en een arrestatie volgde. Er werd vastgesteld dat de bewuste auto gestolen was en dat de eigenaar van de auto vermoord was na een ontvoering. U kwam terecht in de gevangenis omdat u verdacht werd van deze ontvoering. Tijdens uw gevangenschap contacteerde commandant M.(...) uw oom om van hem te eisen dat hij u onder druk diende te zetten teneinde zijn naam niet meer te vernoemen aan de autoriteiten. Ook kwam commandant M.(...) verschillende keren bij u thuis langs. Hij wilde u namelijk vatten omdat u zijn naam aan de overheid zou hebben doorspeeld. U lichtte commandant M.(...), chef van uw district, hierover in. Deze antwoordde echter dat commandant M.(...) nooit een huis zou binnenvallen als daar een vrouw aanwezig was. U besloot samen met uw moeder en oom dat u Afghanistan diende te verlaten, waarop u uw land verliet rond mei 2010. U kwam in België aan op 15 januari 2011 en vroeg een eerste maal asiel aan op 21 januari 2011.

Op 25 januari 2013 nam het Commissariaat – generaal (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) nam een gelijkaardige beslissing op 11 juni 2013.

U diende op 8 januari 2014 een tweede asielaanvraag in, dewelke in overweging werd genomen. U werd uitgenodigd voor een gehoor op 28 mei 2014. U beriep zich hierbij nog steeds op dezelfde asielmotieven, waaruit u uw vrees put voor commandant M.(...) en de taliban. Bijkomend verklaart u dat uw moeder en zus nu reeds twee jaar in Jalrez wonen, waar de aanhangers van Q.(...) A.(...) (een persoon die gelieerd is aan de taliban) u nog steeds komen zoeken. Ook zouden ze nog steeds op zoek zijn naar de wapens van uw vader in uw huis.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legt u een foto neer van uw vader (origineel, die u reeds presenteerde tijdens uw eerst aanvraag), een brief van de dorpsouderen, een brief van de security commander, een brief van de taliban en een enveloppe.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u nog steeds commandant M.(...) en de taliban, alsook de aanhangers van Q.(...) A.(...) die gelieerd is aan de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25 januari 2013 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielmotieven. In beroep heeft de RVV deze beslissing van het CGVS bevestigd op 11 juni 2013.

Ook bij uw tweede asielaanvraag houdt u vol dat u problemen ervoer met de taliban en commandant M.(...) waardoor u uw land diende te ontvluchten. Gezien de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas en gezien de huidige vaststelling dat u geen enkel element of document voorlegt dat de eerdere argumentatie van het Commissariaat – generaal vermag te weerleggen, kan ook bij uw tweede asielaanvraag geen geloof gehecht worden aan deze asielmotieven.

Het is verder van belang om uw verklaringen omtrent de lokalisatie van uw moeder en zus aan te halen. U vermeldt dat uw moeder samen met uw zus naar uw ouderlijke huis in Jalrez is teruggekeerd nadat zij problemen ervoeren met commandant M.(...) in het district Paghman van de provincie Kabul. Voorafgaand aan deze problemen woonden ze bij uw oom O.(...) in het district Paghman (CGVS, p. 3). Uw moeder en zus zouden zo'n twee à tweeënhalf jaar geleden teruggegaan zijn naar Jalrez (CGVS, p. 3 en CGVS, p. 10), terwijl uw oom O.(...) op heden nog steeds in het district Paghman woont (CGVS, p. 5). Het CGVS wenst hier echter volgende opmerkingen bij te plaatsen. Allereerst is het hoogst merkwaardig dat uw moeder ervoor opteerde om terug te gaan wonen in het district Jalrez, te weten een meer onveilige regio dan de provincie Paghman – zie info in administratief dossier. U bevestigt ook zelf dat er meer incidenten plaatsvonden in het district Jalrez dan in de provincie Kabul (CGVS, p. 9). Meer nog, ten tweede bleek dat ze samen met uw zus vertrok en dat ze daarbij uw oom van moederszijde achterliet. Dat een vrouw er in de Afgaanse context voor kiest om apart van de enige man in haar leven, met name uw oom, te gaan wonen, in plaats van gewoon in zijn huis te blijven wonen na uw vertrek, is bevreemdend. Ze leefde daar dan wel samen met nog andere mensen in haar huis (CGVS, p. 8), toch kon ze zich redelijkerwijs onmogelijk veiliger voelen in de aanwezigheid van enkele dorpelingen gezien u stelt dat alle mensen in uw dorp banden hadden met de taliban (CGVS, p. 8). Dat ze er dan toch voor kiest om terug in uw huis in het district Jalrez te gaan wonen, waar overigens uw vader twaalf jaar geleden werd ontvoerd hetgeen leidde tot uw verhuis naar het huis van uw oom (gehoor 1ste aanvraag CGVS 11/04/2014 p. 4), is bevreemdend. Ten derde dient nog eens benadrukt te worden dat er aan uw problemen in het district Paghman geen geloof kan gehecht worden, zoals reeds

werd benadrukt in de vorige beslissing, zodat het nog minder aannemelijk wordt dat uw moeder en zus omwille van deze bedrieglijk bevonden problemen deze regio zouden hebben moeten verlaten.

Uit de cumulatie van de voorgaande vaststellingen, acht het CGVS het weinig aannemelijk dat uw moeder en zus daadwerkelijk Jalrez hebben moeten verlaten tengevolge uw eerder bedrieglijk bevonden asielmotieven. Er moet dan ook besloten worden dat u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in het district Paghman, waar uw familiaal netwerk zich bevindt en waar u de jaren voor uw vertrek uit het land woonde.

Wat er ook van zij, in zoverre nog nodig en voor zover het CGVS het aannemelijk acht dat uw moeder en zus wel degelijk opnieuw in het district Jalrez wonen –quod non-, wenst het CGVS nog volgende opmerkingen te maken omtrent de problemen die zij daar zouden gekend hebben.

U verklaart dat de taliban in Jalrez zo'n twaalf keer bij u thuis langskwamen om de wapens die uw vader toebehoorden en u te zoeken (CGVS, p. 11). Bijkomend lieten ze ook nog eens een vijftal dreigbrieven achter (CGVS, p. 8). Gevraagd naar wat er eigenlijk gebeurde of gezegd werd toen de taliban langskwamen, stelt u dat ze steeds zochten naar u en aan uw moeder zeiden dat ze u zouden doden indien ze u vonden en dat uw moeder dan eveneens zou vermoord worden (CGVS, p.11). Niets anders gebeurde (CGVS, p. 10). Het is vreemd dat de taliban u tot twaalf keer toe zou gezocht hebben in uw ouderlijk huis, terwijl ze ook nog eens vijf dreigbrieven achterlieten. Immers, dat de taliban zodanig veel geduld aan de dag legde om ettelijke keren naar u te zoeken, en hierbij telkens opnieuw uw huis opzocht om u te zoeken terwijl u telkens weer niet aanwezig was, mag sterk verbazen. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban over zou stappen op andere efficiëntere methodieken om u op te sporen, in plaats van u constant op dezelfde – vruchteloze - wijze herhaaldelijk te zoeken. Hierbij aansluitend is het vreemd dat uw moeder vier van de dreigbrieven verscheurde (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de reden waarom ze dit deed, verklaart u dat ze dit doet omdat de taliban steeds naar u komt vragen terwijl ze hen duidelijk maakt dat u er niet bent (CGVS, p. 8). Deze verklaring acht het CGVS echter weinig aannemelijk. Dat uw moeder tot slot geen enkele vorm van initiatief aan de dag legde om te zorgen voor haar veiligheid en die van uw zus na de veelvuldige bezoeken van de taliban, roept al evenzeer vragen op. Dat ze destijds wel besloten zou hebben om samen met uw zus terug naar het district Jalrez te gaan en daarmee de man achter zich laat bij wie ze jarenlang heeft gewoond, maar dat ze op heden niets kan doen gezien ze volgens u 'een oude vrouw en geen minister is' (CGVS, p. 11), is opmerkelijk. Betreffende de wapens die de taliban komen zoeken bij u thuis, wenst het CGVS nog het volgende aan te halen. Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat u geen melding maakte van deze wapens tijdens het voorbereidend interview dat voorafging aan uw tweede asielaanvraag (vragenlijst DVZ, punt 15). Verder oordeelt het CGVS dat het moeilijk te rijmen valt dat uw vader reeds twaalf jaar geleden ontvoerd werd omdat hij een mujahedincommandant was (gehoor 1ste aanvraag CGVS 11/04/2014 p. 3), terwijl de taliban zelfs tot op de dag van vandaag, jaren na zijn verdwijning, nog steeds zou komen vragen naar de twee wapens die hij in zijn bezit had destijds (CGVS, p. 13). Dat u bovendien niet duidelijk lijkt te weten waar die wapens nu effectief zijn, is bevreemdend gezien u het redelijkerwijs al over deze wapens gehad zou moeten hebben in de contacten die u onderhield met uw moeder. Meerbepaald zegt u eerst dat u niet zeker weet of de wapens nu al dan niet thuis zijn of dat uw moeder de wapens al aan de taliban heeft gegeven of niet (CGVS, p. 13), terwijl u even later aangeeft dat ze misschien al verkocht zijn om uw reis te bekostigen (CGVS, p. 13). Uiteindelijk geeft u dan toch aan dat ze al verkocht zijn, om dan weer te zeggen dat u 'denkt' dat ze verkocht zijn (CGVS, p. 13). Dat u hierover geen duidelijkheid weet te scheppen, en u bovendien verklaart dat u niet vroeg aan uw moeder waar deze wapens nu eigenlijk waren (CGVS, p. 13), doet eens te meer vragen rijzen bij uw asielaanvraag en bevestigt het eerder reeds bedrieglijk bevonden karakter van uw asielmotieven.

De nieuwe stukken die u voorlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag, kunnen uw geloofwaardigheid geenszins herstellen.

De foto van uw oom die u deze keer in originele versie neerlegt, kan mogelijks wel gelden als een bewijs zijn van het feit dat de persoon op de foto een mujahedinstrijder was, maar kan an sich de aanvankelijke beoordeling van uw asielmotieven niet ombuigen. Ook de foto waarop u zelf afgebeeld staat met een wapen, is daartoe niet in staat aangezien deze foto in eender welke context kan gemaakt zijn.

Wat de brief van de security commander betreft, alsook de brief van de dorpsouderen, kan opgemerkt worden dat u verklaart deze opgevraagd te hebben tussen uw eerste gehoor en uw tweede gehoor op het CGVS (CGVS, p. 6, p. 7), zodanig dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Wanneer verder gevraagd wordt naar de reden waarom u deze documenten dan niet voorlegde tijdens het eerste gehoor op het CGVS, verklaart u dat u reeds enkele documenten presenteerde, maar ook enkele documenten thuis liet omdat u niet wist welke documenten van belang zouden zijn (CGVS, p. 6). Het CGVS vindt deze verklaring echter merkwaardig gezien verwacht kan worden dat u redelijkerwijs van

meet af aan alles in het werk zou stellen om uw asielrelaas zo goed mogelijk te onderbouwen. Dat u dan toch enkele documenten niet zou hebben gepresenteerd, is opmerkelijk.

Betreffende de dreigbrief van de taliban stelt het CGVS vast dat u enkel een kopie kan voorleggen van deze brief, wat de bewijswaarde van dit document drastisch vermindert. U stelt dan wel dat het origineel zich nog steeds in Afghanistan bevindt en desgewenst kan opgestuurd worden (CGVS, p. 7), toch acht het CGVS het opvallend dat er reeds navraag werd gedaan naar het origineel van dit document tijdens het eerste interview naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag (vragenlijst DVZ, punt 17), maar dat u desondanks na drie jaar nog steeds niet over het origineel beschikt. Dat deze dreigbrief toch al een jaar geleden bezorgd zou zijn geworden aan uw huis waar uw moeder verbleef en dat deze wel per mail of fax kon gestuurd worden (CGVS, p. 7), maar nog steeds niet kon worden opgestuurd per post, is wel zeer vreemd. Overigens dient aan het voorgaande toegevoegd te worden dat deze documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is.

Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graag van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

U brengt verder geen elementen aan die tot een andere beoordeling van uw asielmotieven kunnen leiden. De status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming kan u ook deze keer niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt

er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de district Paghman van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er zich in het eerste kwartaal van 2013 meer aan de AGE's toegeschreven incidenten hebben voorgedaan dan in het eerste kwartaal van 2012, maar dat het aantal aanslagen in deze periode nog ver onder het aantal aanslagen in dezelfde periode van 2011 ligt. Het aantal burgerslachtoffers is significant gedaald, echter is er wel een sterke toename van het aantal doelgerichte moorden (op overheidsmedewerkers) in de provincie. Met betrekking tot het district Paghman wordt in de geraadpleegde bronnen slechts melding gemaakt van een beperkt aantal incidenten op basis waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur. Verzoeker stelt dat hij duidelijke namen heeft gegeven en stelt dat deze controleerbaar zijn. Verzoeker blijft bij zijn feitenrelaas en het kan hem niet ten kwade geduid worden dat hij zich niet langer in gevaar heeft gebracht om nog bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen. Er mag niet worden vergeten dat de woning van verzoekers moeder zich in het district Jalrez bevond en zij nog steeds verkoos in haar eigen huis te wonen eerder dan bij familie in een ander district. Bovendien was verzoekers oom bang dat hij ook problemen zou krijgen en was ook hij vragende partij opdat verzoekers moeder zou verhuizen. Ook in het district Paghman waren er problemen. Verzoekers moeder en zus lopen gevaar, doch geenszins in de mate dat zij dreigen gedood te worden. Het feit dat de taliban het huis telkens kwam bezoeken heeft alles te maken met het feit dat verzoekers moeder en zus plots naar huis waren teruggekeerd. De taliban dacht dat verzoeker nieuwe plannen aan het smeden was tegen hen, waardoor zij een strikte controle doorvoerden. Wat er met de wapens gebeurde kan verzoeker alleen maar vermoeden. Klaarblijkelijk zijn zij verkocht om zijn reis te bekostigen. De door verzoeker neergelegde documenten bewijzen hetgeen hij verklaarde. Verder merkt verzoeker op dat zijn moeder analfabeet is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de

beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tevens stelt verzoeker dat in Afghanistan verscheidene mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Het is duidelijk dat de situatie in Afghanistan niet veilig is en steeds minder wordt. Het lijkt er ook courante praktijk geworden om een persoon te ontvoeren en te doden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair-play beginsel. Verzoeker stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom de subsidiaire beschermingsstatus hem niet kan worden toegekend en er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Afghanistan. Verzoeker verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en wijst erop dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er sprake is van een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verder stelt verzoeker dat er manifest een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM aan de orde is. Ten slotte stelt verzoeker dat ten onrechte enkel gekeken wordt naar de situatie van burgers in het district Paghman. Verzoeker is evenwel afkomstig van Jalrez, dat niet in het district Paghman is gelegen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.4. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 25 januari 2013 afgewezen omdat (i) verzoekers verklaringen weinig plausibel waren; (ii) verzoeker er niet in slaagde een concreet en waarheidsgetrouw beeld van zijn agressor te schetsen; (iii) verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegde omtrent de herkenning van de auto; (iv) het niet aannemelijk is dat commandant M. er wakker van zou liggen dat verzoeker zijn naam heeft doorgespeeld; (v) verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt omtrent het bezoek van commandant M. aan zijn oom in de gevangenis en de keren dat hij naar zijn huis kwam om zich te wreken; (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn probleem is gaan aankaarten bij commandant M.; (vii) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 104.826 van 11 juni 2013.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3, 4; stuk 11,

verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Verzoeker brengt echter geen elementen of documenten aan die de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag weerleggen. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde problemen met commandant M.

Daarnaast stelt verzoeker dat zijn moeder en zus ook na zijn vertrek problemen hadden met commandant M. in Paghman, waardoor zij terugkeerden naar Jalrez. In Jalrez zouden zij echter problemen hebben met de talibangroepering van Q. A., die op zoek zijn naar de wapens van verzoekers vader en verzoeker willen inlijven voor de jihad (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). De Raad stelt vast dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweringen van verzoeker. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers moeder en zus terugkeerden naar het district Jalrez. Vooreerst blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat deze regio onveiliger is dan het district Paghman en meldde UNOCHA in haar halfjaarlijkse rapportering in juni nog dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie Wardak met 45% is toegenomen. Heel wat families uit de districten Nirkh, Chak, Jalrez en Maidan Sharh gingen op de vlucht voor de toegenomen onveiligheid. In deze context is het dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekers moeder en zus terugkeerden naar deze regio, terwijl verzoekers oom gewoon in Paghman bleef wonen (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5). Ook verzoeker zelf verklaart dat het duidelijk is dat de situatie in Jalrez gevaarlijker is dan de situatie in de provincie Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Bovendien verklaarde verzoeker dat alle mensen in het dorp banden hebben met de taliban en geraakte verzoekers vader twaalf jaar voor zijn eerste asielaanvraag vermist in het dorp (stuk 4, gehoorverslag, p. 9; eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 4). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekers moeder en zus zouden beslissen terug te keren, in het bijzonder daar er gezien die ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste asielrelaas geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zij Paghman verlieten omdat zij na zijn vertrek blijvende problemen hadden met commandant M. (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn moeder verkoos in haar eigen huis te wonen in plaats van bij familie in een ander district, stelt de Raad vast dat dit geenszins opweegt tegen de vaststelling dat verzoekers moeder en zus zouden zijn teruggekeerd naar een onveilige regio. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekers moeder en zus een dergelijk risico zouden lopen louter omwille van het feit dat zijn moeder terug in het ouderlijke huis wilde wonen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn oom ook vragende partij was voor een verhuis omdat hij bang was dat hij ook problemen zou krijgen, stelt de Raad dat verzoeker er opnieuw aan voorbij gaat dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met commandant M. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoekers oom gewoon in Paghman zou kunnen blijven wonen, ongeacht het feit of verzoekers moeder en zus hier wonen of niet, indien hij werkelijk bang is om problemen te krijgen. Immers, verzoekers beweerde problemen in het kader van zijn eerste asielaanvraag vonden plaats in het kader van zijn werkzaamheden bij zijn oom als autohandelaar (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers moeder en zus dienden te verhuizen omwille van aanhoudende problemen met commandant M., terwijl verzoekers oom klaarblijkelijk in Paghman kan blijven wonen (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5). De Raad ziet immers niet in waarom commandant M. verzoekers moeder en zus zou zijn blijven lastigvallen en verzoekers oom met rust liet.

Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers moeder en zus in Jalrez. Zo zou de taliban een twaalfstal keer zijn langsgekomen in het ouderlijke huis op zoek naar de wapens van verzoekers vader en verzoeker zelf en lieten zij hierbij vijf dreigbrieven achter (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 7, 8, 11). Hierbij zouden zij verzoekers moeder bedreigd hebben en gezegd hebben dat als zij verzoeker vinden zij ook vermoord zal worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Ondanks het feit dat de taliban twaalf keer langskwam zou het echter louter bij deze bedreigingen gebleven zijn. Buiten het feit dat zij naar het huis kwamen en naar verzoeker vroegen zou er immers niets ander gebeurd zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11). Evenmin is het aannemelijk dat verzoekers moeder de dreigbrieven van de taliban telkens verscheurde en hier pas mee stopte omdat verzoeker vroeg om een brief op te sturen. De verklaring van verzoeker dat zij dit doet om de taliban duidelijk te maken dat verzoeker er niet is, kan geenszins overtuigen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn moeder analfabeet is en de brieven dan ook niet belangrijk vindt aangezien zij deze niet kan lezen, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers moeder het belang van deze brieven en de bedreiging die deze met zich mee brengen kan inschatten, ondanks het feit dat zij de brieven niet kan lezen. In dit opzicht is het bovendien niet aannemelijk dat verzoekers moeder, ondanks de aanhoudende bezoeken en dreigbrieven, op geen enkele manier een poging doet om haar eigen veiligheid te garanderen. Verzoekers verklaring dat zij een oude vrouw is en geen minister, waardoor zij niets kan doen, is geenszins afdoende (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt

dat zijn moeder en zijn zus wel gevaar lopen, maar niet in die mate dat zij dreigen gedood te worden, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Wat betreft verzoekers bewering dat de taliban ook op zoek waren naar de wapens van zijn vader, stelt de Raad vast dat verzoeker dit volledig onvermeld liet tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 11, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15). Het is overigens niet aannemelijk dat de taliban tot op heden op zoek zouden zijn naar de twee wapens die verzoekers vader bezat, terwijl zijn vader reeds 12 jaar voor het gehoor van verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag zou verdwenen zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 13; eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 4). Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet wat er met deze wapens gebeurd is. Zo stelt verzoeker eerst dat hij niet weet of de wapens nu thuis zijn of reeds door zijn moeder aan de taliban werden gegeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Vervolgens stelt verzoeker daarentegen dat zijn oom deze wapens misschien verkocht heeft om zijn reis te bekostigen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker zou het echter niet aan zijn moeder gevraagd hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Ook in onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er echter geenszins in hieromtrent duidelijkheid te scheppen. Zo stelt hij slechts dat hij enkel kan vermoeden wat er met de wapens is gebeurd en dat zij klaarblijkelijk verkocht zijn om zijn reis te betalen. Dit kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins weerleggen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat, waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de door hem voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten hetgeen hij verklaard heeft bewijzen, documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De foto's tonen slechts verzoeker afgebeeld met een wapen en een mujahedinstrijder, maar bewijzen geenszins verzoekers asielrelaas. De brieven van de security commander en de dorpsoudsten hebben een gesolliciteerd karakter en missen objectieve bewijswaarde. Bovendien zou verzoeker reeds in het bezit geweest zijn van deze brieven tijdens zijn eerste asielaanvraag. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker deze niet eerder heeft voorgelegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). De dreigbrief van de taliban is dan weer slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied district Paghman in de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013; COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en

Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 5 december 2013) en de aanvullende nota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict" van 25 juni 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in de provincie Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's (Anti-Government Element). ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. In het district Paghman werd in augustus 2013 een hooggeplaatste overheidsfunctionaris gedood, samen met drie van zijn zonen. In juli werd de luxe terreinwagen van een privé bedrijf geraakt door een berm bom. Bij deze explosie geraakte echter niemand gewond of gedood.

De Raad stelt vast dat het geweld in het district Paghman in de provincie Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in het district Paghman in de provincie Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Waar verzoeker stelt dat er in Afghanistan mensenrechtenschendingen plaatsvinden en verwijst naar 'recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid', stelt de Raad vast dat hieruit geenszins blijkt dat er in het district Paghman in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Wat de beweerdde schending van artikel 14 EVRM betreft stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en daarmee niet aantoonde dat voornoemd artikel is geschonden. Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift ten slotte stelt dat er ten onrechte enkel gekeken wordt naar de situatie van burgers uit het district Paghman en stelt dat hij afkomstig is van Jalrez, dat niet in het district Paghman gelegen is, stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij in het dorp Deh Afghanan in Jalrez geboren werd, maar dat hij heel zijn leven doorbracht in Paghman. Verzoeker zou immers op vijfjarige leeftijd, toen zijn vader verdween, ingetrokken zijn bij zijn oom langs moederszijde in Paghman (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 3). De Raad stelt dan ook vast dat het *in casu* geenszins ongepast of onredelijk is om de situatie te beoordelen ten aanzien van het district Paghman in de provincie Kabul, waar verzoeker het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht en waar zijn oom nog steeds woonachtig is (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Overigens wijst verzoeker slechts naar zijn beweerdde problemen met commandant M. als reden waarom hij zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in de provincie Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 12). Deze problemen werden in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig bevonden.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te 'annuleren'. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF